

Zátoka Ajaja

JDE NÁM VŠEM O TOTÉŽ...

PSAL SE PAMÁTNÝ DEN, 6. ZÁŘÍ 2010. TOHO RÁNA JSME LENKA A JÁ VYPLULI ZE ZÁTOKY AJAJA DO ZÁTOKY FROLICHA, VODY BAJKALU SE ZDÁLY BYT KLIDNÉ A MY MĚLI RADOST, ŽE SE OPĚT SETKÁME S NAŠIMI PŘÁTELI, S DŽORDŽEM A KRTKEM. KLUCI SE TOTIŽ VYDALI DO ZÁTOKY FROLICHA PO ŘECE. PO TÉ ŘECE, KTERÁ HROZILA JIŽ Z DÁLKY NEBEZPEČÍM. AŽ UŽ VELKÝMI PEŘEJEMI, SPADANÝMI KMENY ČI ŘEČÍ MÍSTNÍCH OBYVATEL. NAŠE CESTA MĚLA BYT OPROTI TĚ JEJICH O POZNÁNÍ KLIDNĚJŠÍ, BAJKAL JE PŘECE NAŠ PŘÍTEL...

Smrákal se. Na pláži byly jen vlčí stopy a mně již bylo jasné, že nikam proti proudu řeky dnes už jít nemohu. Na mé straně byla velká bažina, kterou jsem neměl šanci přejít. Přeplovat chladný dravý tok o hloubce několika metrů jsem si netroufal. Zoufale jsem hodil batoh do písku, sedl si na zem a smutně se díval na rozbouřený Bajkal. Sladké moře, které mělo naše osudy pevně v rukou... Asi po deseti minutách rozjímání jsem ale začal mít podivný pocit. Ten pocit, jako když vás někdo sleduje. Mrazilo mě v zádech při pomýšlení na stopy v písku a jen jsem chytil do ruky stativ jako ten nejubožejší nástroj sebeobran. Stačilo rychlé ohlédnutí a bylo jasno – za mnou stála fotografická výprava z Moskvy. Po dvou týdnech první lidé – a zrovna takovíhle. Připluli na katamaránu. Pár slov anglicky uměl jen jeden, Maxim Budantsev. Dali

jsme se hned do řeči. Samozřejmě jsem vyzval. Neviděli kluky? Co tu dělají? A vůbec – jak mě našli? Odpovědi byly vcelku rychlé a bylo to rozhodně nejlepší překvapení celého našeho cestování. Kluci – ti dva blbci – sjeli celou řeku asi za čtyři hodiny s prstem v nose, čekají na nás už druhý den v teple, ve srubu. Zatímco my bojujeme o každý metr v ledově studené vodě, oni se cpou rybami a brusinkovou marmeládou a nalévají koňakem. Ona výprava mě pak našla podle záchranné vesty na totemu – jako nouzové znamení totiž Lenčin nápad zafungoval naprosto skvěle. A oni? Oni jsou fotografové zbláznění do starých analogových technologií (viz oba Maximovy snímky na této straně) a mají s sebou strašně krásné a drahé hračky, které můžu osahat ještě dříve, než mě odvezou za klukama...

Oněkolik hodin později byl opak pravdou. Vlny narostly na úctyhodné tři metry, nebylo cesty zpět. Foukal silný vítr, jen těsně jsme míjeli ostrý mys posetý křížky těch, kteří neměli takové štěstí. Bojovali jsme o holý život. Když jsme konečně dopluli do zátoky Frolicha, bylo jasné, že za tak silného větru nedokážeme zvrátit kurs směrem na písčnou pláž. Celí mokří jsme s lodí ztroskotali na mramorově bílém kamenném útesu. Jen taktak jsme těžký člun vytáhli na strom a převlékli se. Poberali jsme to nejnutejnější a vyrazili postavit nouzový tábor. Lenka pověsila záchrannou vestu kolem totemu na pobřeží, já se vybavil základními potravinami a vyrazil proti směru řeky hledat kluky. Dohoda byla jasná. Ten, kdo bude v zátoce první, vyrazí hledat druhou výpravu. V případě, že dojde na nejhorší, pohřbíme těla na břehu řeky. Upřímně – tahle část dohody mě děsila už od předchozího rána, Džordž má přes sto kilo a hrabat ho někam do hlíny by byla záležitost na celý den...

Po všech událostech uplynulých dní byl pohled na tuto partičku něco jako deus ex machina. Naprosté a nepochopitelné zjevení...

Věřte nebo ne, ale i když znaková bariéra byla značná, společná fotografická vášeň nás spojila velmi pevně. Hovořili jsme skoro hodinu. Jaká myslíte, že byla naše nejčastější slova? Pixel? Rozlišení? Manipulace? Ani náhodou. Nejčastěji padaly výrazy jako přátelství, láska, světlo, dobrodružství či kompozice. Bylo to jedno z nejhezčích fotografických setkání mého života – však to bylo poprvé, co jsem měl možnost strčit hlavu

pod temný rukáv a pozorovat scenérii jezera Bajkal zrcadlově obráceně. Ta scéna se pak znamenala na skleněnou desku... Vyměnili jsme si e-maily a už se nikdy neviděli. Viděli jsme však vzájemně své fotografie – bylo to úžasné. Natolik odlišné technologické světy. Naprosto rozdílné životní osudy. Dva protiklady, co se potkaly na jednom fenomenálním místě, aby každý vnímal krásu světa zcela jiným okem, avšak se stejnou láskou...

Nebýt Lenčina nápadu vyvěsit viditelně záchrannou vestu, celý příběh by se dost možná odehrál zcela jinak...

A proč tohle píšu? Protože dnes, když se potkají dva fotografové nejen ve virtuálním světě, jejich diskuse bývá mnohdy prosta vznešených slov i myšlenek. Veškerá řeč je věnovaná citlivosti senzoru, míře nemonochromatického šumu a jiných zaříkávad, pomocí nichž se jeden druhému snaží ukázat, že toho o světě fotografie ví více. Proto je také lepším člo-

věkem a proto by ho všichni měli náležitě poslouchat a ocenit. To, že fotografie obou pak mnohdy nestojí ani za hlásku, asi netřeba dodávat. Pojďme se pokusit společně o návrat do světa, kdy jeden druhému nevštěpoval zaručené rady, co někde čtel, ale kdy jeden fotograf uznával toho druhého a kdy cílem dialogu bylo sdílet nadšení a radost ze života. To je to tak těžké? □

Petr Jan Juračka, www.juracka.eu

SÉRIE ARIA

NOVÁ BAREVNÁ PŘÍBĚH NOVÝ ROZMĚR

INZERCE

Série fotobrašen pro ženy **Tamrac Aria**

Nadčasové brašny podtrhují perfektní vyváženost elegance a funkčnosti. Jsou vyrobeny z luxusní hladké tkaniny a zároveň poskytují diskrétní ochranu pro vaše fotografické vybavení.

 tamrac®
No One Carries It Off Better